

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ έλεγε: «Μήγαρις έχω τίποτες άλλο εις τον νου μου, πάρεξ ελευθερία και γλώσσα». Στο διάστημα όμως που πέρασε από τη γλωσσική μεταρρύθμιση έδειξε ότι η έγνοια που είχε στην εποχή του ο Διονύσιος Σολωμός για τη γλώσσα αποκαλύπτει την αφροσύνη με την οποία εμείς οι Νεοέλληνες πολιτευόμαστε τα τελευταία χρόνια, γιατί ενώ βλέπουμε τη γλώσσα μας να υποβαθμίζεται, δεν προβάλλουμε καμία αντίσταση για να ανατρέψουμε την κατάσταση. Έχει γίνει κοινή πλέον συνείδηση ότι η γλώσσα μας έχει υποστεί δραματική καθίζηση και επικίνδυνη υποβάθμιση, ώστε καθημερινά να ακούγονται πολλές φωνές διαμαρτυρίας, που ζητούν τη λήψη μέτρων γιατί η σημερινή παραμόρφωση της γλώσσας μας, δεν επιτρέπει άλλο την αδιαφορία και τον εφησυχασμό. Η πιο μεγάλη πληγή στη σύγχρονη γλώσσα μας είναι η ανεύθυνη χρήση ξένων, κατά κανόνα αγγλικών λέξεων από όλους μας. Ιδιαίτερα στην Αυστραλία δεν πρόκειται πια απλώς για μερικές αγγλικές λέξεις που αθρόα μπήκαν στη γλώσσα μας. Πρόκειται για μαζική γλωσσική απαλλοτρίωση, που όχι μόνο δεν καταπολεμήθηκε, παρά και ενσυνείδητα επιδιώχθηκε από ορισμένες κοινωνικές ομάδες της Ομογένειας. Στο βάθος φανερώνει έλλειψη στέρεης γλωσσικής αυτοσυνείδησης, και δουλροφροσύνη. Και τα δυο πληρώνονται ακριβά.

Η ΓΛΩΣΣΑ δεν είναι μόνο το «εργαλείο» για να επικοινωνούμε με τους ομοίους μας, όπως διατείνονται μερικοί. Αλλά είναι μια εσωτερική πνευματική λειτουργία,

που ονομάζουμε στοχασμό και μας οδηγεί στη συνείδηση του εαυτού μας, δηλαδή ποιοι είμαστε. Στην Καινή και στην Παλαιά Διαθήκη βρίσκουμε τη λέξη γλώσσα με την έννοια φυλή, λαός, που δεί-

χνει πόσο η γλώσσα συνταυτίζεται με το λαό την εθνότητα που τη μιλάει. Η συνταύτιση αυτή συμφωνεί με τη διδασκαλία της σύγχρονης γλωσσολογίας, ότι από την αρχή της εμφάνισής της η γλώσσα αποτελεί το υποχρεωτικό χαρακτηριστικό της εθνότητας. Τούτο σημαίνει ότι από τη στιγμή που ένας λαός χάνει τη γλώσσα του, συνήθως χάνει και την εθνική του ταυτότητα. Δηλαδή, ο εθνικός θάνατος αρχίζει από το θάνατο της γλώσσας. Εμείς ποια φροντίδα δείχνουμε για τη σωτηρία της γλώσσας μας από κάθε κακοποίησή της;

ΚΟΙΝΗ είναι η διαπίστωση ότι η γλώσσα μας έχει υποστεί και υφίσταται διαρκώς από ΟΛΟΥΣ μας μια τέτοια κακοποίηση και έναν τέτοιο ευτελισμό, όσο σε καμιά

άλλη περίοδο της πολυκύμαντης και μακραίωνης ιστορίας της. Σήμερα η γλώσσα μας, από την αδικαιολόγητη χρήση αγγλικών λέξεων, μοιάζει με το πρόσωπο κάποιου που έχει υποστεί αλλεπά-

ληλες πλαστικές εγχειρήσεις και τούτο οφείλεται κατά βάση στην επιδειξιμανία και στην ανελέητη ξενομανία, που μας οδηγούν στην πολιτισμική μας αλλοτρίωση. Αλλά «κουφού καμπάνα...», ο «ξενοκρατισμός» χαρακτηρίζει τη νεότερη κουλτούρα μας. Καλά, εδώ στην Αυστραλία η γλωσσική σύγχυση κορυφώνεται στο φαινόμενο του αφελληνισμού μας και υπάρχει κάποια δικαιολογία από την πιεστική επίδραση της αγγλικής. Στην Ελλάδα; Το γλωσσικό αλαλούμ μου θυμίζει την παλιά διαίρεση σε ρωσικό, αγγλικό και γαλλικό κόμμα και νομίζω πως δεν θα έβλαπτε να θυμηθούμε πως είμαστε Έλληνες και έχουμε τη δική μας γλώσσα και να τη μελετήσουμε, όχι μόνο όσοι διαχειρίζονται τις τύχες της πατρίδας μας, αλλά ΟΛΟΙ μας. Όχι για τίποτε άλλο,

αλλά για να μπορούμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Γιατί Μάνα δεν μιλάς ελληνικά;

ΔΕΝ ΠΑΡΑΒΛΕΠΕΙ κανείς ότι στην εποχή μας με τα καταπληκτικά άλματα της μηχανοποιημένης ζωής, τον πληθωρισμό των εφευρέσεων και τον ιδεολογικό ανταγωνισμό, καθημερινά βρισκόμαστε πολιορκημένοι από νέους λεκτικούς σχηματισμούς, που εκφράζουν καινούργιες έννοιες και πράγματα. Και όμως τι άλλο από αδιαφορία και οκνηρία των μορφωμένων μας δείχνει η αδιαμαρτύρητη παραδοχή αγγλικών λέξεων τη στιγμή που η ελληνική γλώσσα στη θέση τους διαθέτει αντίστοιχες ελληνικές, που αποδίδουν πλέρια το σημασιολογικό περιεχόμενο των ξένων; Γιατί η γλώσσα είναι η κιβωτός της ελευθερίας και η ελευθερία είναι το θερμοκήπιο της γλώσσας. Των λαών, το άπαρτο κάστρο δεν είναι το «πάτριον έδαφος», παρά η γλώσσα και η γραμματεία τους. Το πάτριον έδαφος μπορεί να κατακτηθεί από τον εχθρό. Όχι η γλώσσα. Και όσο η γλώσσα ζει, η εθνική ανεξαρτησία δεν είναι χαμένη. Οφείλουμε λοιπόν να αντιληφθούμε ότι η προστασία της νεοελληνικής μας γλώσσας δεν είναι μόνο υπόθεση των μορφωμένων, αλλά ΟΛΩΝ μας. Συνεπώς ο καθένας από αγάπη για την πατρίδα μας και την πολιτιστική μας κληρονομιά έχουμε υποχρέωση να την προστατεύουμε. Το εθνικό χρέος μας επιβάλλει να βρισκόμαστε πάντα σε διαρκή εγρήγορση και να στηλιτεύουμε την κάθε κακοποίησή της έχοντας ως σημείο αναγνώρισης τον στίχο του Ελύτη: Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου.

Συγκέντρωση στην Κοινότητα για το Κτηματολόγιο

Πολλοί συμπάροικοι παράβρεθηκαν προχθές βράδι στη δημόσια συγκέντρωση για το Κτηματολόγιο στην Κοινοτική Λέσχη, όπου άκουσαν ειδικές απεσταλμένες από την Ελλάδα οι οποίες αναφέρθηκαν στις λεπτομέρειες και απάντησαν σε ερωτήσεις.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ, η έδρα με τις απεσταλμένες από την Ελλάδα και τον πρόεδρο τού ΣΑΕ Ωκεανίας, Γιώργο Αγγελόπουλο και πρόεδρο τής Κοινότητας, Χάρη Δανάλη. ΔΕΞΙΑ, αναμνηστική φωτογραφία με τις απεσταλμένες από την Ελλάδα, Μπαλλά Ευαγγελία, διευθύντρια Περιφερειακού Κέντρου Θεσσαλονίκης, Κατσούγκρη Παρασκευή, δικηγόρο, Κουκουλέτσου Γεωργία, δικηγόρο, Τσιώρο Σταύρο, υπεύθυνο επικοινωνίας και δημοσίων σχέσεων, με τους κ.κ. Χάρη Δανάλη, Γιώργο Αγγελόπουλο και Μιχάλη Τσιλίμο.